

Quan la fragilitat balla

Isabel Albors és professora de ballet a Santa Cecília, la seva pròpia escola, des de 1964, però a mitjans dels noranta va descobrir el que ha estat el millor projecte de la seva carrera, quan alguns nens amb necessitats especials van començar a ser alumnes de Santa Cecília.

16/02/2016

El primer alumne va ser l'Àlex, que patia paràlisi cerebral. Tenia 4 anys i

li havien donat l'alta mèdica amb la recomanació que fes rehabilitació. La seva mare, infermera, va conèixer casualment Santa Cecília. Al principi, a la Maribel li va semblar estrany portar el fill a rehabilitació a una escola de dansa, però el que la va convèncer definitivament va ser que, després d'una primera entrevista, aquella professora de ballet havia llegit tot el que havia trobat sobre paràlisi cerebral i dissenyat uns exercicis especials per al nen. Ara, als 23 anys, l'Àlex, un fanàtic del Barça i del cinema, segueix acudint setmanalment a la seva teràpia. "Nosaltres no donem l'alta", diu la Isabel.

El següent va ser el Jordi, un nadó acabat d'operar d'espina bífida. "No cal rehabilitació, estímulu-lo com a un nadó normal", havien dit els metges. Però la seva tia treballava a l'escola i ho va explicar a la Isabel, que ràpidament es va posar mans a

l'obra. Els pares van arribar amb el material facilitat pels especialistes, que anunciava incontinència, retard cognitiu, cadira de rodes ... La resposta de la Isabel va ser:

"Aparquem els llibres i posem-nos a treballar; quan vagi apareixent cada obstacle ja buscarem solucions". Ara el Jordi està acabant els estudis de secundària i les úniques rodes que fa servir són les de la bici.

"Jo no ho vaig buscar. Van venir i els vam acollir"

Encara que ser mare de cinc fills i directora de l'escola de dansa li deixava poc temps per a altres activitats, la Isabel sempre va tenir una gran inquietud per anar més enllà en el seu entorn professional.

Anys abans de començar a treballar amb aquests nens ja s'interessava per l'anatomia i la psicomotricitat. "Vaig començar a estudiar i a fer cursos, a l'Institut Mèdic del

Desenvolupament Infantil de Barcelona i a la Universitat de Saragossa, per aprendre sobre desenvolupament motor i cognitiu i poder detectar en les meves alumnes de ballet si alguna cosa no anava bé: els peus, l'esquena, la vista...".

Després, va acceptar una proposta per fer classes de motricitat en un parvulari. Per això, quan els primers nens amb necessitats especials van arribar a Santa Cecília, la Isabel portava dècades estudiant i treballant el tema.

Coincidència? Ella insisteix a afirmar que tot va ser providencial. "És Déu qui ha fet que, en els últims vint anys, hagin passat per l'escola de dansa més de seixanta criatures amb algun tipus de discapacitat. Jo mai ho vaig buscar. Simplement van venir i els vam acollir. I cada vegada en vénen més".

Un vestit a mida

L'Àlex i el Jordi són només dos casos però la Isabel recorda cada nom i cada història. Anna, Judith, Andrea, David, Alba, Miguel. Ella parla amb naturalitat de la paràlisi cerebral o de la síndrome de Down, però també del lipomeningocele, de les síndromes de Rett, Asperger o Angelmann, de les seqüeles d'un tumor. En el cas d'una nena amb una síndrome molt especial, que no parlava, la Isabel va buscar informació en una editorial especialitzada. Allà li van dir: "Amb el que vostè sap, faci-li un vestit a mida". I aquest ha estat el seu enfocament. "Cada nen és un món, no es pot generalitzar. Cal anar a fons, amb tranquil·litat, treballant. Pensar què li aniria bé a cadascú, cercar".

Quan va començar aquesta tasca, a principis dels 90, l'escola tenia 120 alumnes de ballet i la Isabel era l'única professora. Ara, compta amb

diversos locals, un equip que inclou diverses fisioterapeutes i una psicòloga que comparteixen la seva visió, 130 estudiants de ballet, 120 alumnes de karate i 30 nens i adolescents d'educació especial.

Acompanyar les famílies

"Gairebé sempre es tracta del primer fill. Per als pares, la notícia és dura. Es trunquen les il·lusions, els pronòstics són generalment negatius. El futur sembla insalvable".

La filosofia de la Isabel Albors és no deixar-los sols, treballar dur i veure en cada moment què es pot fer. Es tracta, sobretot, que els pares se sentin acompanyats: "És un acompanyament més humà que professional: algú pateix com tu, pensa què aniria millor, et truca amb un com esteu".

I després hi ha el cost econòmic dels centres de rehabilitació, que per a

moltes d'aquestes famílies és una dificultat insalvable. Per això fins fa dos anys Santa Cecília ofería el servei de forma gratuïta, perquè una família amb un infant malalt i sense recursos se sent doblement sola. Ara, davant l'allau de nens i nenes que necessiten atenció, es demana a les famílies que puguin que contribueixin amb una petita quantitat.

"Darrere de cada criatura hi ha una família, molt sofriment... A mi, la capacitat d'acollir-los i d'estimar-los em ve de Déu, no és meva". La Isabel va començar a assistir, fa divuit anys, a unes reunions de formació cristiana que organitzava l'Opus Dei. "Perquè, igual que el cos, cal tenir forta l'ànima. L'Obra et va formant, mimant, perquè puguis donar fruit. Et recorda que qualsevol petita cosa que puguis fer per algú del teu entorn ja canvia el món. És com la

força de l'oració, que no es veu, però hi és".

"Mare, no podries ser com les altres mares, que compren roba al Corte Inglés?", es lamentava una de les seves filles quan era adolescent i l'acompanyava a comprar unes escàrpies. Anys després, la Isabel segueix donant voltes a com aconseguir un mecanisme perquè una mare no hagi d'aixecar a pols la seva filla de 40 quilos.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/quant-la-
fragilitat-balla/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/quant-la-fragilitat-balla/) (07/08/2025)